

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

SANDRA MARTON
Nuožmusis Kalebas Vaildas

9,99 Lt / 2014 kovas–balandis

BROLIAI
VAILDAI

Knygute.lt

Sandra Marton
(Sandra Marton)

NUOŽMUSIS KALEBAS VAILDAS

Antrasis trilogijos
"Broliai Vaildai"
romanas

Versta iš Sandra Marton, The Ruthless Caleb Wilde, 2012

© Sandra Marton, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-406-844-7

„Svajonių romanai“ yra UAB „Svajonių knygos“ prekių ženklas.

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

Kalebas Vaildas iš visų jėgų stengėsi apsimesti, kad jam smagu.

Be abejonės, jam ir turėtų būti smagu.

Jis Niujorke, viename mėgstamiausių savo miestų, vakarėlyje Soho rajono klube, kuris toks madingas, kad įėjimas į jį net nepažymėtas.

Ne toks jau ir madingas, – pasakytų jis.

Pasipūtėliškas jam atrodė arčiau tiesos, bet kas jis toks, kad spręstų?

Kalebas užspaudė žiovilį.

Jo smegenys atostogavo.

Ne dėl to triukšmo, nors milžiniškoje erdvėje jis buvo kažkur stratosferos aukštyje, bet kaip kitaip, jei diskotekos vedėjas toks populiarus, kad per pertraukėles dalijo autografus.

Ir ne dėl alkoholinių gėrimų – Kalebas beveik visą vakarą šildė tą patį stiklą skočo.

Ir tikrai ne todėl, kad vakarėlis nuobodus.

Klientas, su kuriuo atskrido pasimatyti, jį surengė savo keturiasdešimtajam gimtadieniui paminėti. Klubas buvo pilnas įtakingų žmonių. Rizikos fondų valdytojai. Tarptautinių bankų

savininkai. Žiniasklaidos mag-natai. Holivudo žvaigždės. Europos aukštuomenė. Ne pati aukščiausia, bet vis vien aukštuomenė.

Ir, žinoma, pribloškiamos moterys.

Bėda ta, kad Kalebas pernelyg pavargęs, kad tuo džiaugtųsi.

Skubėti pradėjo dar prieš aušrą. Septintą susitikimas su klientu jo biure Dalase. Dešimtą susitikimas su broliais Vaildų rančoje. Skrydis į Niujorką asmeniniu jo šeimos lėktuvu. Vėlyvi pietūs su klientu, jubiliatu. Vakarienė su senu draugu iš juodų dienų, kai dirbo agentūroje.

Kalebas vėl užspaudė žiovilį.

Pavargęs buvo toli gražu per švelnu. Jis vos pastovėjo ant kojų ir vien tik mandagumas atvedė jį čia.

Na, mandagumas ir smalsumas.

Ne taip seniai ir pats šventė savo gimtadienį. Lauke kepti kepsniai rančoje su broliais ir nauja brolio žmona, seserų skambučiai, vienas ir generolo – jis dviem dienom pavėlavo, bet kai turi valdyti visą pasaulį, nuolat esi užsiėmęs.

Viskas buvo smagu ir paprasta. Nieko panašaus į šitai.

- Šis vyrukas kiek per senas madingiems klubams, – pasakė Kalebas šįryt broliams.

- Na, - iškilmingai prabilo Trevisas, - tu taip pat per senas.

- Na, taip, turiu omenyje, na, ne visai. Noriu pasakyti...

- Žinome, ką nori pasakyti, - taip pat iškilmingai prabilo ir Džeikobas. - Tu dinosauras.

- Visiškai. Girdime traškant tavo kaulus.

Abu broliai susižvalgė. Tada pradėjo kvatotis.

- Judu kaip vištos, - tarė Kalebas, tikėdamasis pasirodyti pasipiktinęs.

- Kud kudak, - sukudakavo Džeikas ir tai buvo paskutinis lašas. Visi trys išsiviepė, alkūnėmis apsidaužė šonkaulius, paspaudė vienas kitam rankas, kaip elgiasi suaugę vienas kitą mylintys vyrai, ir Kalebas perdėtai atsidusęs pasižadėjo nueisiąs į vakarėlį.

- Pranešk, kaip ten viskas, - pridūrė Trevisas, kilodamas antakius. - Nes mes, tokie pat seniokai, norime smulkmenų.

Kalebas pakėlė prie lūpų skočą ir siurbtelėjo.

Kol kas smulkmenos kaip tik tokios, kokių jis ir tikėjosi.

Iš balkono, kur įsitaisė suradęs šeimininką ir baigė būtiną dviejų minučių pokalbį pakeltu balsu, matėsi viskas, kas vyko šokių aikštelė-

je. Čia buvo pilna žmonių, bet apačioje kur kas daugiau.

Diskotekos vedėjas aukštai ant platformos. Pulsuojančios šviesos. Regis, tūkstančiai prakaituotų kūnų, besirangančių jose.

Ir moterys, visos pribloškiamos, dauguma pakankamai susidomėjusios, kad jam nusišypsotų ar žvilgčiotų taip, kad tik negyvėlis nesu-prastų reikšmės.

Nenuostabu.

Jis dėl to nekaltas, tai Vaildų DNR, romėnų centuriono ir vikingų kraujo mišinys, pagardintas šlakeliu to, kas tikriausiai buvo komančai ar kajovai.

Vaildų seserys be jokio gailesčio erzino jį ir brolius dėl jų išvaizdos.

- Ak, ak, ak, - aikčiodavo Džeimė, tobulai imituodama apžavėtą Viktorijos laikų tarnaitę.

- Nedrebėk, širdie, - dūšaudavo Ema, prispaudusi delną prie krūtinės.

- Toks aukštas. Tamsus. Ir pavojingas, - tarė Lisa dramatiškai kaip iš senovinio filmo.

Čia buvo tobula vieta Vaildams. Tiek daug gražių moterų...

Tik šįvakar Kalebui jos buvo neįdomios.

- Aš tik kaimietis iš Teksaso, - pasakė jis ne

per seniausiai prie jo užklydusiai blondinei.

Šitai padėjo labai greitai jos atsikratyti.

Tiesą sakant, buvo jai gana žiaurus, bet kas per moterys veduotų vyrą blakstienomis ir uždusiu balseliu, kuris, matyt, turėtų būti mielas, paklaustų ar jis nėra kažkoks turtuolis garsenybė, kurį ji turėtų atpažinti?

Tiesą sakant, toks jis ir buvo. Turtingas ir žinomas teisės bei verslo pasaulyje.

Ji bent jau buvo nuoširdi.

Ir tikrai išsiskyrė iš kitų.

Kitą kartą gal būtų nusišypsojęs ir sutikęs, kad toks ir yra, ir paklausęs, ką ji dabar žada daryti?

Bet ne šįvakar.

Dabar tetroško, kad kuo greičiau praslinktų dar trisdešimt, trisdešimt penkios minutės. Tada galėtų susirasti šeimininką, jei tai įmanoma, pasakyti jam, kad buvo labai smagu ir kad velniškai gailisi, bet turi ankstyvą susitikimą Dalase...

- ... tau?

Kalebas apsisuko. Tiesiai už jo stovėjo mergina. Daili, ne įspūdinga, tik ne tokioje minioje, bet visgi daili. Aukšta. Šviesiaplaukė. Didelėmis žydromis akimis.

Daug makiažo.

Per daug jo skoniui. Nors nesvarbu.

Daili ar ne, jis nenusiteikęs.

- Atleisk, - tarė jis, - bet aš tuoj išeinu.

Ji truputėlį palinko. Krūtys švelniai brūkštelėjo jam per ranką ir ji atsitraukė, bet kontaktas, kad ir koks trumpas, suvirpino jo kūną.

Ji vėl prabilo. Kalebas vis dar jos negirdėjo per muziką, bet galėjo dar sykį ją nužvelgti.

Kokį velnią ji čia apsivilkusi? Suknelę, ar kažką, kas galėjo būti į tai panašu pridėjus dar dvylika colių medžiagos. Juoda. Ar tamsiai mėlyna. Kad ir kaip būtų, persiliejanči, blizganti. O gal tai tik šviesų efektas?

Šiaip ar taip, suknelė atrodė lyg priklijuota prie jos. Plonos petnešos. Gili iškirptė. Nuo dėmingai gili iškirptė, atidengianti putnias krūtis.

Jo žvilgsnis nuklydo žemyn, ties šlaunimis, kur baigėsi suknelė.

Kalebas pajuto, kaip pabunda smegenys ir kūnas.

Jis nusišypsojo. Mergina ne.

- Aš Kalebas, - tarė. - Neišgirdau tavo vardo.

Mėlynos akys suledėjo.

- Aš jo nesakiau.

Tai tiek. Gal ji nusiteikusi žaisti. Jis tikrai ne.

- Tokiu atveju, - tarė jis balsu, skirtu gąsdinti padavėjoms, - kodėl su manimi kalbiesi?

- Man moka, kad su tavimi kalbėčiau, - tarė tokiu pat šaltu balsu, kaip jos akys.

- Na, tai tikrai stačiokiška, bet pažadu tau, panele, aš visai ne...

- Man moka, kad paklausčiau, ką gersi. Ir atnešti tai. - Šįsyk jos žvilgsnis buvo pilnas pasitenkinimo. - Aš padavėja, *pone*. Patikėk, jei nebūčiau, į tave antrą kartą nė neatsisukčiau.

Kalebas sumirksėjo.

Kelios moterys buvo jį atstūmusios. Viena mergaitė penktoje klasėje, Kerė ar Korė, kažkas tokio, kuri paliko jį, kai jis iš kažko paikai pasityčiojo. Ir meilužė - buvusi meilužė - kuri pasakė jam labai tiksliai, ką padaryti su tais safyrų auskarais - atsisveikinimo dovana - kuriuos jai atsiuntė, kai ji jam pareiškė, jog laikas planuoti vestuves.

Niekas labiau nepastatė jo į vietą nei šitai.

Tikriausiai turėtų pykti.

Nepyko.

Tiesą sakant, žavėjosi blondinės *drąsa*. Nuvalkiotas žodis drąsa puikiai čia tiko.

Tas veidas, kūnas, suknelė... Šįvakar tikriausiai ją kalbino daugybę kartų, kol ji pagaliau pamanė *gana!*

Jis nebuvo toks kvailas, kad manytų, jog viso to ji būtų išvengusi, jei vilkėtų ką kita.

Kalebas ištvėrė teisės studijas, užuot ėmęs pinigų iš tėvo, ar tuos, kuriuos paveldėjo iš motinos.

Jis pristatinėjo picas, šluostė stalus restorane, dirbo bare studentų miestelyje.

Baro darbuotojai turi paklusti aprangos kodui.

Vyrams: balti marškiniai, juoda varlytė, juodos kelnės, juodi batai.

Moterims: juodas kaspinėlis apie kaklą, vienu dydžiu per maži balti marškinėliai gilia iškirpte, trumputis juodas sijonėlis, vos dengiantis užpakalį, ir juodi aukštakulniai.

Arba meta iš darbo.

Lyčių diskriminacija dvidešimt pirmojo amžiaus Amerikoje klestėjo. Kaip advokatas, kaip vyras Kalebas puikiai tai žinojo.

Visgi jis manėsi nusipelnęs daugiau mandagumo, nei kad su juo būtų elgiamasi kaip su koku plėšrūnu.

Taip ir pasakė blondinei.

Ši kilstelėjo smakrą.

- Ar tai reiškia, kad dar vieno gėrimo nenorite? - šaltai paklausė ji.

- Būtent tai ir reiškia, - atsakė jis. Paskui atsuko jai nugarą, gurkštelėjo šiek tiek likusio skočo ir įsitaisė stebėti scenos dar penkiolika ar dvidešimt minučių.

Viskas buvo daugmaž taip pat, kaip jam atvykus. Tepasikeitė viena - šokiai greitėjo. Gal *kaito* būtų tinkamesnis žodis.

Daug besitrinančių kūnų. Judesių, kuriuos smagu atlikti ne tik vertikaliai, bet ir horizontaliai.

Minia buvo labai įsijautusi.

Padavėjai irgi.

Anksčiau nebuvo jų pastebėjęs. Dabar akys pačios be pastangų juos atrado. Dailūs vaikinai siauromis juodomis kelnėmis, besijuokiantys su klientais, flirtuojančios merginos.

Dailios merginos, apsirengusios kaip toji blondinė - aptemptos trumpos blizgančios suknelės gilia iškirpte, nuogos ilgos kojos, dar prailgintos aukštakulnių batelių.

Nė viena tų merginų nebuvo tokia daili kaip ana blondinė.

O gal nė viena jų tiesiog taip nesielgė.

Ją buvo lengva pastebėti net minioje. Plaukai sukelti aukštai į garbanų krūvą. Be to, stovėjo išsitiesusi. Išdidi. Jos povyza buvo kone griežta.

Nesvarbu, ką vilkėjo ta *aš pernelyg seksualiai šiai suk-nelei* mergina.

Jos kūno kalba buvo garsiausia ir ji rėkė *lai-kykis atokiau*.

Kalebas pasijuto negalįs atitraukti nuo jos akių.

Jis matė, kas nutiko, kai ji priėjo prie vieno iš mažų šokių aikštelę supančių staliukų ir vienas iš linksmuolių nusijuokė, kažką pasakė ir uždėjo ranką jai ant klubo.

Ji atsitraukė, lyg ranka būtų skorpionas.

Matė ir kas nutiko, kai ji brovėsi pro žmones šokių aikštelėje su mažu sidabrinu padėklų, pilnu gėrimų, ir kitas linksmuolis suėmė jos užpakalį.

Kažkaip jai pavyko žengti reikiama kryptimi ir įspausti aštrų savo kulniuką jam į pėdą.

Neišpylus nė lašo.

Kalebas šypsojosi.

Ta panelė gali savimi pasirūpinti.

Na, bent galėjo, kol tas pats linksmuolis nenusekė paskui ją, neįspraudė į mažą tuščią

kamą ir kažko jai nepasakė.

Ji papurtė galvą.

Vyrukas pasakė kažką dar. Ir palietė ją. Trumpai grybštelėjo krūtis.

Kalebo šypsena išnyko. Jis atsistojo tiesiau, pamėgino įžiūrėti, kas ten vyksta, bet pro šali vaikščiojo žmonės užstodami vaizdą...

Gerai.

Blondinė išsilaisvino. Judėjo kaip galėdama greičiau, pasuko, greičiausiai, tarnybinių durų link.

Vyrukas nuėjo iš paskos.

Prie durų jis priėjo tą pačią akimirką kaip ir ji. Sučiupo ją už pečių. Truktelėjo prie savęs. Ėmė trintis į ją kūnu.

Ji priešinosi.

Bergždžiai.

Vyras buvo pernelyg stambus, pernelyg ryžtingai nusiteikęs, gal apsvaigęs ar girtas. Dabar vieną ranką buvo uždėjęs jai ant krūties, o kitą, po velnių, kitą tarp šlaunų.

Kalebo kraują užkaitino pyktis....